SLADKÝ ŽIVOT

Maisey Yatesová

Dokáže ho zkrotit?

HARLEQUIN®

Maisey Yatesová

DOKÁŽE HO ZKROTIT?

Překlad

Kateřina Hamplová

Milá čtenářko,

červen je asi můj nejoblíbenější měsíc. Měsíc rozepjatý mezi dechem jara a pulzem léta, měsíc s korunou světla. Dny se natahují do zlatých nekonečen, jako by slunce nechtělo zavřít oči, a obzor hoří měkkým plamenem soumraku. V nejdelších dnech roku se čas rozplývá v trávě provoněné senem a ve stínech stromů, jež už nejsou jarně křehké, ale plné síly. Noci jsou žhavé a tiché, nesou v sobě šepot dálky a příslib doteků. Hvězdy se třpytí nad rozpálenou zemí a vzduch vibruje cvrkotem, jako by sama příroda zpívala píseň o dozrávání. Jaro odkládá svěží zelený šat a obléká si hlubší barvy a odvážnější vůně. Je to měsíc na prahu prázdnin a snů, měsíc, kdy se srdce učí zpomalit, a přesto hořet ve zběsilém rytmu. Je to měsíc otevřených oken, bosých kroků a odvahy nechat se unášet teplem, které slibuje, že léto už stojí za dveřmi.

Pro mě je červen asi mnohem více měsícem lásky než populární květen

Takže

S láskou
Váš Harlequin

Maisey Yatesová

DOKÁŽE HO ZKROTIT?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Virgin for the Desert King

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2023

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2868-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2869-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2870-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Když šejk Rijáz al Hadíd po šestnácti letech poprvé spatřil sluneční záři, stála v ní ona.

Její rudé vlasy jako by hořely v tom zlatém sloupu světla, v němž stála, pleť jí zářila. Rty měla jako třešně, tělo jako z horečnatého snu.

Stejně dlouho, jako neviděl slunce, neviděl ani ženu. A teď tu bylo obojí.

„Tohle je Brianna Whitmanová."

Rijáz se obrátil ke svému bratru Kairovi, který na ženu ukázal. A nejen ukázal, dotkl se její paže, jako by ji důvěrně znal, a to zvíře uvnitř Rijáze zavrčelo.

Zjevně nejen uvnitř, protože jak Kairo, tak Brianna na ten zvuk reagovali.

Myšlenky, slova, pocity, zvuky. Pro něj to všechno bylo totéž.

Rijáz strávil šestnáct let zavřený ve sklepení.

Před týdnem Kairo se svými muži vtrhl do paláce a osvobodil ho, svrhl vetřelce, kteří jejich otci před všemi těmi lety ukradli trůn.

Rijázovi trvalo týden, než se vydal do vyšších podlaží. Svoboda pro něj byla zvláštní, špatně uchopitelný koncept. Ve své mysli byl svobodný celou tu dobu, ale teď bylo svobodné i jeho tělo. A pak tu byl ten veliký, otevřený prostor, silné světlo, příliš mnoho zvuků. Zůstal proto někde, kde mohl mít aspoň trochu pod kontrolou, co vidí, slyší a cítí.

Ale Kairo ho chodil navštěvovat každý den, stejně jako lékaři. Psychiatři. A teď tahle žena.

Žena, o níž Kairo prohlásil, že za ním nebude chodit dolů do sklepení, ale že ji musí uvítat v trůnním sále.

Bylo zvláštní, když mu někdo říkal, co má dělat. Ano, Rijáz byl sice mnoho let vězněm, ale vlastně mu nikdo nic nenařizoval. Sklepení byl jeho celý svět a on si v něm mohl dělat, co chce. Nosili mu tam jídlo. A byl tam strážný, který se nad ním smiloval a nosil mu knihy. Vždy po nějakém čase mu je vyměnil za jiné. Nemluvili spolu. Nijak se… nesblížili, ale také k sobě nechovali nějakou zášť. A Rijáz každou novou knihu přečetl nejmíň třikrát, než mu ji ten strážný vyměnil za další.

Vytvořil si tam také něco jako posilovnu, našel způsob, jak si udržet tělo funkční, aby mu během zajetí neatrofovaly svaly. A přesto byla celá období, kdy jako by zapomněl, proč vlastně něco dělá. Neměl žádný plán do budoucna. Jeho život byl jedno velké nic.

Nebyl si tehdy ani jistý, jestli Kairo nájezd těch vetřelců vůbec přežil.

Když se jeho bratr vrátil a Rijáze osvobodil, požádal ho, aby ušetřil toho strážného, který mu nosil knihy.

Čas teď měl úplně jiný význam. A byly tu úkoly, které na něj čekaly. To už znal, strávil tak přece prvních šestnáct let života. Jeho dny byly tenkrát nabité od rána do večera. Hodně se toho od něj očekávalo. Naučil se různé jazyky, studoval jiné kultury. Ty jazyky si potom udržoval čtením – četl v arabštině, v angličtině, ve francouzštině. Hltal informace, příběhy, jen díky knihám se nezbláznil.

Nebo alespoň ne docela.

A teď je tady, ve slunečním světle. A dívá se na nejkrásnější ženu, jakou kdy viděl.

To mu nikdo do vězení nedodával. Ženy.

Chutě jsou zvláštní věc. Člověk se ale může naučit je

potlačit. Přesně to udělal, když byl zavřený dole ve sklepení. Náhle musel přejít ze stravy přetékající nabídkou dokonale připravených jídel, plných rozličných chutí, na nudnou, jednotvárnou stravu vězně. Dostával jen tolik jídla, aby ho to udrželo při životě. Dost na to, aby zůstal zdravý. Když přibral na svalech, přidali mu, ale jen co se týče kvantity, jinak bylo jídlo stále stejné.

Naučil se to neřešit. Ale občas přišly dny, kdy cítil nutkavou touhu dát si cheeseburger. Netušil, proč právě cheeseburger, nebylo to v jejich domácnosti nic typického nebo oblíbeného, a už vůbec ne tradičního. A přesto už ho ochutnal a nějak si tu chuť zapamatoval. A pak ho pronásledovala.

Stejně jako sex.

Koneckonců byl dospívající mladík, když ho do toho vězení uvrhli, kluk plný hormonů.

V šestnácti ještě neměl zkušenosti se ženami, ale často na to myslel.

Přislíbili mu sňatek s dívkou, která se často objevovala v paláci, i když si představoval, že si před vstupem do manželství ještě užije s pár milenkami. Když pro něj Kairo přišel dolů do sklepení, pomyslel na ni. Byl to její otec, kdo je zradil. Dominic Hart.

První, co řekl Kairovi, když se tam objevil, bylo, že chce Ariel Hartovou. Ta musí naplnit dohodu, kterou měli s jejím otcem. Napravit, co bylo zničeno.

Pro to se rozhodl během těch nekonečných nocí, kdy si znovu a znovu v duchu procházel, co se stalo.

Ale netoužil po ní.

Jeho touha měla mnohem bujnější, šťavnatější formu, mnohem víc připomínala tu ženu před ním.

Ano, byly celé měsíce, kdy na svou deprivaci nemyslel, ale pak byly i noci, kdy byl tak vzrušený, až to bolelo. Kdy z duše nenáviděl, že takhle musí žít.

Respektoval muže, kteří si život v celibátu sami zvolili, obecně odmítnutí sexu za špatné nepovažoval.

Ale on žil jako mnich *z donucení*, a to bylo něco docela jiného.

Někdy bylo ten zuřivý hněv opravdu těžké ovládnout. Pravdou ovšem bylo, že díky tomu celibátu vnímal chvíle, které jiní považovali za samozřejmé, velmi ostře.

Ta žena před ním, to byl okamžik čisté, dokonalé touhy. Nejradši by všechny poslal pryč a vzal ji do náruče.

Ale dobře si uvědomoval svou sílu a jistou neobratnost. Skutečnost, že nemá nic než hněv a touhu. A že se jí jeho bratr dotýká.

Že jeho bratr se s tou ženou miloval.

Jeho bratr, který měl všechny ty roky svobodu, kterou jemu upřeli.

Rijáz byl šejk. Vychovali ho jako někoho, kdo vládne ostatním. Kdo rozhoduje.

A pak strávil šestnáct let někde, kde mohl rozhodovat jen o tom, co on sám udělá s dalším dnem v temnotě.

Teď má svou moc zpět, a přesto je to Kairo, kdo má znalosti a prostředky na to, aby vládl.

Byla to podivná situace.

„Brianna," pronesl, aby ochutnal její jméno.

Bylo jako sluneční svit. Citrony a maliny. Svým způsobem.

Celé roky neviděl neznámou tvář a pak jich za ten poslední týden potkal spoustu. A ona zářila nade všemi.

„Ráda vás poznávám, šejku," uklonila se. „Kairo mi vyprávěl o tom, co jste… zažil."

Byla sladká. Snažila se, aby mu svými slovy neublížila. Jako by mu někdo mohl ublížit.

„Nemusíte kolem mě tak opatrně našlapovat," řekl jí. „Nesnáším to. Nejsem hlupák. A nejsem křehký, v žádném ohledu."

Ta žena se na něj podívala a v očích měla něco jako politování, což ho naplnilo oslepujícím hněvem.

„A co tu vlastně děláte?“ zeptal se. „Jste tu proto, abyste mě napravila?“

„Jsem tu proto, abych vám pomohla… abych vám pomohla se společenským chováním. S etiketou a tak. To, co dělám, je složité pojmenovat. Ale nejsem terapeutka. Mám ale jisté zkušenosti… také mě drželi zavřenou a musela jsem se naučit, jak se znovu naučit fungovat v běžném světě. A zjistila jsem, že mnoho lidí s tím chce pomoci. Potřebují to. Není to tak neobvyklé, jak byste si myslel. A já lidem pomáhám. Pomáhám jim vymyslet, jak změnit své chování, aby dosáhli povýšení. Vymyslet, jak na to, aby konečně měli nějaký vztah. Jak nastoupit na trůn. I když musím přiznat, že po tolika letech ve vězení je to pro mne poprvé.“

„Jak se ta vaše práce jmenuje?“

„Vlastně asi žádné jméno nemá. Když mě někdo potřebuje, najde si mě.“

Rijáz o ní náhle chtěl vědět všechno. A neviděl důvod, proč by neměl.

„Kolik vám je let?“

„No… je mi dvacet šest.“

„Kde žijete?“

„V New Yorku.“

„V nějakém bytě?“

„Je to… Je to dům.“

„Jak si ho můžete dovolit?“ Život v New Yorku je drahý, to věděl z knih. Pokud to tedy ještě pořád platilo, ale nejspíš ano. Rijáz přečetl hodně knih z různých období, mnoho z nich bylo dost starých, takže bylo někdy těžké říct, co platí ještě i v moderní době. Proto se snažil si vždycky najít a zapamatovat datum vydání. Kvůli kontextu.

„Je to drahé. Já… ten dům mi koupil Kairo.“

Rijáz se na bratra podíval. „A pro tebe je ona čím?“

„Je to žena, která ti pomůže, to je všechno, co potřebuješ vědět.“

„To rozhodně není všechno," prohlásil jasně Rijáz. „Přeji si vědět všechno."

„Musím se postarat o další záležitosti," řekl Kairo. „Brianna se o tebe postará v době mé nepřítomnosti."

„Sežeň Ariel Hartovou."

„Brzy. Ale ještě na to nejsem připravený."

„Zaplatí za to, co její otec udělal."

„Myslíš, že je to… že to je k něčemu?" zeptal se Kairo, a i Rijáz poznal, že jeho bratr není neutrální. A když to pozná i on po všech těch letech bez sociálního kontaktu, tak je to až bolestně očividné.

„Je mi jedno, jestli je to *k něčemu*. Ani si nejsem jistý, co to vlastně znamená. Člověk si odvykne počítat s takovými věcmi, když den za dnem ubíhá a on ani nevidí slunce. Co na tom záleží, když žiješ ve sklepení a celou věčnost nevidíš živou duši? Prostě jen přežíváš a nestaráš se, jestli je to *k něčemu*."

„Jistě. Ale tady venku slunce je. A lidi taky. A spousta věcí, které je potřeba udělat. Což je přesně důvod, proč je tu Brianna. Nemáme moc času. Potřebujeme, abys usedl na trůn. Potřebujeme, aby lidé pochopili, že jsou svobodní. Opravdu rád bych ti dal nekonečně mnoho času, aby sis zvykl na svět kolem, ale i když tvoje role je spíš symbolická, potřebujeme, abys vypadal a choval se jako vládce."

Bylo to vážně zvláštní. Jeho bratr se pohyboval v úplně jiném tempu než on sám. Nosil drahé obleky. Vlasy měl nemilosrdně ostříhané na krátko. Jeho pohyby byly rychlé a přesné.

Rijáz se občas nehýbal vůbec. Jen sledoval. Pozoroval. Dokázal být rychlý, když si to situace vyžádala, ale neviděl důvod plýtvat energií. Všechno, co dělal, mělo svůj účel. Tak to fungovalo i dole ve sklepení. Když se hýbal, bylo to proto, aby posílil svaly. Aby získal sílu.

To se mu zdálo jako smysluplný cíl. Rijáz toho ve vězení moc neměl, takže to musel využívat uvážlivě.

Kairo zjevně k životu přistupoval jinak. Jeho bratr byl ztělesněná nestřídmost.

Je Brianna součástí té nestřídmosti?

Znovu zavrčel.

„Co je?“ zeptal se Kairo.

„Napadlo mě něco nepříjemného.“

„Budeš se muset odnaučit vydávat takové zvuky.“

„Proč?“

„Lidé to nečekají.“

Rijáz se rozhlédl kolem sebe po té opulentní nádheře trůnního sálu. Podíval se na Briannu, kterou mu přivedli jako… jako průvodkyni, nebo tak něco. Na svého bratra, který už se chystal k odchodu. „Já nečekal nic z toho, co se stalo v posledních osmi dnech. Proč bych se měl snažit ostatním vyhovět a poskytovat jim jen to, co očekávají?“

„Protože jsi šejk. Musíš se aspoň trochu chovat, jak se od tebe čeká.“

„Jaký máš plán?“ zeptal se Rijáz. „Ať vím, co můžu očekávat já.“

„Rád bych tě za měsíc představil lidem, Rijázi. Také žili v zajetí, i když ne tak doslova jako ty. Ale než tě budeme moci ukázat na veřejnosti, nechci, aby se dostalo ven, co se stalo. Musíme být opatrní. Nesmíme dovolit, aby si někdo myslel, že jsme slabí. Nechceme nějaké další nepokoje, po tom, co máme za sebou.“

„Jsem schopný bojovat, pokud na nás zaútočí.“

Kairo se na něj podíval. „Já vím. Ale byl bych radši, kdybychom bojovat nemuseli.“ Otočil se k odchodu. „Vrátím se za týden. Pak se vydám do Evropy pro Ariel, jak si přeješ.“

„Dobře.“

„Mým jediným přáním je sloužit.“

Bratr se lehce uklonil, pak se otočil a vyšel z místnosti, takže Rijáz zůstal sám s Briannou Whitmanovou. A teď se jí mohl zeptat na cokoli, protože tu nebyl Kairo, aby mu řekl, že nemůže.

„Je můj bratr váš milenec?“

Brianna zrudla. „Co prosím?“

„Dotýká se vás jako muž, který vaše tělo důvěrně zná.“

„Kairo není… nezná moje tělo.“

Ale Rijáz si dobře všiml, jak vyslovila jeho jméno a jak při tom ještě trochu víc zčervenala, takže mu bylo jasné, že jí to pomyšlení není nepříjemné.

Tentokrát si to zavrčení nechal pro sebe. „Ale byla byste ráda, kdyby byl.“

„Jsme přátelé. Jiný vztah nemáme.“

„Máte milence?“

Brianna stiskla rty. „Tohle není o mně,“ prohlásila. „Je to o vás. Půjdeme na oběd?“

„Já tohle jídlo jíst nemůžu,“ zamračil se Rijáz. „Ne každý den. Je to… příliš. Celý den se to mění, struktura, příchutě. Navíc všechno to ostatní, co se děje. Jak vůbec člověk může myslet, když se toho pořád tolik děje?“ Mávl rukou do vzduchu.

„A je tu něco určitého, co bych vám v kuchyni mohla objednat?“

„Ovesnou kaši. A chleba. Opečený.“

Ten den, kdy ho osvobodili, si dal cheeseburger. Potom se chtěl vrátit k tomu, co zná. Zvládl každý den jednu novou věc, ale jinak…

„Budete to mít.“

„A potom co?“

„A potom… začne váš trénink.“

DRUHÁ KAPITOLA

Brianna se snažila popadnout dech, zatímco čekala, až za ní Rijáz přijde do jídelny.

Nebyla na něj připravená. Samozřejmě sem přijela proto, že ji o to Kairo požádal. Udělala by cokoli, o co ji Kairo požádá. A Rijáz to k jejímu znepokojení okamžitě odhalil.

Jestli je její *milenec*?

Ne, Rijázi, není, ale strávila jsem celé roky sněním o tom, že je. Zatímco on spal s každou kromě mě.

Za její nedotčený stav mohou jen a jen její city ke Kairovi.

To on ji zachránil před těmi zločinci z otcova impéria, když jí bylo patnáct. Byla skoro jako zajatec. Jako princezna zavřená ve věži. A pak se její otec rozhodl, že ji prodá. Svému rivalovi v podsvětí. Hodlal prodat svou jedinou dceru člověku, který obchodoval s bílým masem, a Kairo… Kairo se k tomu nějak připletl, protože v té době pracoval v utajení, aby znovu získal přístup do paláce v Nazulu. Vysvobodil ji a odvedl z otcova domu jedné noci, když se tam konal velký večírek. Zaslechl totiž, jak se její otec baví s nějakými muži o svých plánech ji prodat jednomu významnému chlapíkovi, z něhož si potřeboval udělat spojence. Vyhledal ji a ona si doteď pamatovala tu chvíli.

Nebyl o moc starší než ona, byl vysoký a pohledný

a ona si tenkrát pomyslela, že vypadá jako nějaký padlý anděl.

Váš otec má v plánu vás prodat.

Já vím.

Věděla to a bála se. Zoufale se chtěla dostat pryč, protože dobře věděla, co to znamená. Věděla, že tím přijde o možnost o čemkoli ve svém životě rozhodovat. Už plánovala, že uteče, ale nevěděla, co bude dělat, když se jí to povede.

Pojďte se mnou.

Bylo jí jasné, že tím riskuje. Že se může stát, že sice uteče z rozpalující se pánve, ale skončí v plamenech. Ale vyrostla ve světě, v němž nemohla věřit nikomu, a nakonec se rozhodla, že to riziko podstoupí.

A vyplatilo se jí to. Kairo jí pomohl vytvořit si novou identitu, nový život. Poslal ji do internátní školy a postaral se o ni… A ona se do něj samozřejmě zamilovala. Posledních deset let nemyslela na nikoho jiného.

I když ve skutečnosti by pro ni nebyl ideálním partnerem. Žil na hraně, cestoval po celém světě a spal s každou, která se namanula. Ona chtěla jednodušší život. Něco normálního. Něco jako ten dům ve městě, který jí koupil, který vždycky milovala, protože jí připomínal jednu její oblíbenou rodinnou komedii. Domácké tapety na zdech, hodiny v kuchyni, převislé kytky visící ze skříněk kuchyňské linky.

Kairo nebyl typ muže, kterému se líbí kytky v kuchyni.

A tak ho milovala, i když věděla, že spolu nikdy nebudou. Nebylo rozumné ho milovat, ale i tak ho měla plnou hlavu.

Byl to její kamarád. Koupil jí dům. A pomohl jí najít práci – přivedl ji na nápad, že by mohla pomáhat druhým, protože se setkával s lidmi, kteří uprchli ze svého starého života.

A jelikož sama to proměnu tak dobře zvládla, zdálo se jen logické, že začne pomáhat jiným udělat totéž.

S čím ale nepočítala, když přijala tuhle práci, byl Rijáz. Když vešel do trůnního sálu, srdce jí málem vyskočilo z krku.

Byl děsivý. Široký a tmavý a svalnatý. Havraní vlasy mu sahaly po ramena a oči měl pronikavé. Nos měl rovný, ústa zachmuřeně sevřená. Tmavý plnovous měl dokonale upravený a díky tomu mohla odhadnout, že má širokou a hranatou bradu.

V něčem jí připomínal Kaira, ale ten se pohyboval s elegantní uhlazeností, oblečení měl dokonale střižené, tělo štíhlé a atletické.

Rijáz byl jako válečník ze starých dob. Byl vysoký a široký. Vypadal, že by mu padl do ruky meč. A do druhé možná hlava některého z jeho nepřátel.

Bylo na něm něco divokého, a jak by taky ne, když ho celé ty roky věznili. Jak by mohl být jiný?

Je na ní, aby mu pomohla. To se ovšem nesmí třást už při pouhém pohledu na něj. A určitě se nesmí cítit zahanbená, že tak rychle vycítil její spojení s Kairem. Spojení, které bylo pouze jednostranné.

„Je zvláštní jíst u stolu," prohlásil, když vešel, odtáhl si židli v čele stolu a ztěžka se na ni svalil. Seděl daleko od stolu, židli ve zvláštním úhlu, nohy široce roztažené. Bylo na tom něco… nestydatého. Na chvíli ji to rozechvělo.

Nikdy neviděla nikoho tak nespoutaného jakýmikoli pravidly nebo zaběhlými způsoby.

Prostě byl sám sebou a očekával, že se svět kolem něj přizpůsobí.

„No, je trochu obtížné se snažit udržet jídlo a pití a příbory bez stolu."

„Ne nemožné."

„No dobrá. Nám jde ale o něco trochu víc, než je *ne nemožné*."

Už předtím se rozhodla, že si dá totéž, co on, ale když jí přinesli misku ovesné kaše, litovala toho. Přinesli k ní i talířek sušeného ovoce a trochu cukru, ale